



* si@schillerinstitut.dk * www.schillerinstitut.dk *

Helga Zepp-LaRouche: »Kinas politik for Et bælte, En vej«

Tale ved seminar i København 27. april 2015

Seminaret afholdtes på Copenhagen Business Institute, Copenhagen Business School. Video/lydfiler med Zepp-LaRouches tale samt øvrige taler på seminaret her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=6387>

Tom Gillesberg: Jeg har den store ære at introducere Helga Zepp-LaRouche, der på trods af et temmeligt travlt program med interventioner i både Tyskland og USA, men også i hele verden, er rejst herop. Blot en kort introduktion: Fr. Zepp-LaRouche har siden 1977 været hustru og nær medarbejder til Lyndon LaRouche, den amerikanske økonom, filosof og statsmand, der i USA yder lederskab for, at USA skal vende tilbage til det, der var dets grundlæggeres hensigt, og for at fremme suveræne nationer, der kan samarbejde som ligestillede til gavn for alle nationer og folkeslag.

Helga har, tror jeg, et meget nært forhold til Kina. Som ung rejste hun, i 1971, på Kulturrevolutionens højdepunkt, som en af de første vestlige journalister til Kina og så her direkte på stedet, hvad der foregik. Hun blev dernæst politisk aktiv i LaRouche-bevægelsen og indledte en livslang kamp for en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden og muligheden for, at alle nationer og folkeslag kan udvikle sig.

Hun grundlagde dernæst, blandt mange andre ting, Schiller Instituttet i 1984. I dag er hun formand for det tyske, politiske parti, Bürgerrechtsbewegung Solidarität (Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet), BüSo. Hun var meget aktiv efter Berlinmurens fald og en af ophavsmændene til Schiller Instituttets program for udviklingen i verden efter Jerntæppets fald, programmet for 'Den produktive Trekant Paris-Berlin-Wien, Lokomotiv for Verdensøkonomien'. Da dette program ikke realiseredes, var hun meget aktiv i udvidelsen af dette program til Den eurasiske Landbro, der spændte fra Kina og Asien til Europa, med udvikling af hele dette område. Som en del af dette besøgte hun mange gange Kina for at tale om behovet for en Ny Silkevej og vandt faktisk sit tilnavn i

Kina som »Silkevejsladyen« for sin indsats for at få Kina til at indlede denne politik.

Hun har siden da været drivkraften bag afholdelsen af snesevis af konferencer i Europa og USA om nødvendigheden af at skabe et paradigmeskift for at få den vestlige verden ud af sin mangeårige økonomiske, strategiske og kulturelle krise. Og i løbet af de seneste år har hun været en af arkitekterne bag denne rapport, »Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«. Hun leder også kampagnen for at stoppe de aktuelle, geopolitiske spil, der truer med at udløse en atomkrig, og i stedet få USA og Europa til at tage imod BRIKS-landenes tilbud om at tilslutte sig dem i en inkluderende verdensorden, hvor alle verdens nationer på lige fod samarbejder om at sikre fred og udvikling for alle nationer.

Så jeg tror, det er meget passende at du nu er her for direkte at fortælle, hvad der foregår, så Velkommen! [klapsalver]



Helga Zepp-LaRouche: Mange tak, Tom, for denne venlige introduktion.

Jeg befinder mig i et vist dilemma, for jeg vil gerne forelægge for jer det potentiale, der ligger i dette program, og i betragtning af, at de vestlige medier har rapporteret meget lidt om det, befinder jeg mig i et dilemma, for jeg må fortælle jer, at dette er det vigtigste, politiske initiativ på planeten netop nu. Mit dilemma stammer fra

den kendsgerning, at jeg, ved at fremlægge denne idé for jer, med det samme må fortælle jer, hvorfor det er tilfældet, og det er den kendsgerning, at verden er langt tættere på en ny, global krig, end de fleste mennesker har nogen anelse om. Denne nye politik for Den nye Silkevej, der kommer fra Kina, men som i mellemtiden har vundet tilslutning fra mange lande, *er den eneste politik til at undgå krig, der er til rådighed.*

Den Fjerde Internationale Sikkerhedskonference i Moskva har netop fundet sted den 18.-19. april, og hovedtemaet på denne konference var faren for atomkrig. Denne tilstand er en reaktion på den kendsgerning, at NATO er udvidet mod øst, helt op til Ruslands grænser. Der er en hel bunke strategiske doktriner, som Rusland anser for at udgøre en trussel mod deres sikkerhedsinteresser, og så er der naturligvis den frygtelige situation i Ukraine, der, i modsætning til, hvad de vestlige medier har rapporteret – eller rettere sagt, ikke har rapporteret – i virkeligheden er noget, vesten opfinder. Jeg har netop her i de seneste to dage, lørdag og søndag, deltaget i en konference i Baden-Baden i Tyskland, i forbindelse med de Tysk-Russiske Kulturdage. Det er en årlig konference, og der var mange tyske industrifolk og russiske og tyske talere, der deltog. Vi var så heldige, at der også var en videokonference i forbindelse med denne konference, der bragte et direkte liveprogram fra den tidligere premierminister i Ukraine, hr. [Mykola] Azarov. Han gav en absolut hårrejsende rapport over tilstanden i Ukraine og den kendsgerning, at landet er ved at blive revet i stykker. Politiske ledere enten tvinges til at gå i eksil, eller også trues de med at blive myrdet; journalister dræbes åbenlyst på gaden; man bygger skyttegrave; og, som I ved, så uddanner amerikanske soldater nu Nationalgarden, der består af mange nazistiske elementer. For russerne er dette ekstremt alvorligt, for vi befinder os kort tid før 70-året for nazismens og Anden Verdenskrigs afslutning, og folk følte virkelig rædsel ved at se denne opbakning til nazister, 70 år efter Anden Verdenskrig.

Jeg vil ikke gå i dybden med dette spørgsmål; det kan vi gøre under den efterfølgende diskussion, hvis folk har nogle spørgsmål. Men jeg mener, at krisen, især i Ukraine – jeg kunne også pege på Mellemøsten, der befinder sig i en lignende, forfærdelig tilstand – gør det meget, meget klart, at, hvis vi som menneskehed ikke kan gå væk fra geopolitik – geopolitik var årsag til to verdenskrige i det 20. århundrede, og i øjeblikket truer fortsættelsen af geopolitik med en ny, global krig. Jeg vil blot lige nævne en artikel i *New York Times* fra 19. april, hvor to generaler, gen. James Cartwright, der er tidligere chef for USA's Strategiske Kommando, og gen. Vladimir Dvorkin, der er efterretningschef for de Russiske Strategiske Atomstyrker, i fællesskab skrev en artikel, der sagde, at verden aldrig har været så tæt på faren for en global atomkrig, og hermed udslettelse, som netop nu. Årsagen er selvfølgelig, at selv de almindelige regler for adfærd blandt nationer, som eksisterede under den Kolde Krig, og hvor man havde en rød telefon mellem Kennedy og Krustjov, ikke længere eksisterer; man har de to atom-

magter, fra NATO og Vesten og Rusland, der permanent er klar til affyring efter varsel. Affyring efter varsel betyder, at der kun er ganske få minutter til at respondere, hvis den ene af siderne opsporer en affyring, enten tilsigtet eller ved et uheld, så har man nogle få minutter, som faktisk skønnes til tre minutter, til at respondere eller blive elimineret. Dette viser, hvor ekstremt tæt vi er på faren for en global udslettelse af civilisationen. For, hvis dette skete, ville vi ikke længere eksistere som menneskehed. Jeg siger det så alvorligt for at sige, at dette så meget desto mere påtrængende kræver en ny fremgangsmåde. Og denne nye fremgangsmåde må være at gå bort fra geopolitik og gå i retning af menneskehedens fælles mål.

Det falder så heldigt, at den politik, som foreslås af præsident Xi Jinping, og som han kalder en »win-win«-politik, er netop dette. Det er idéen om, at, med Den nye Silkevej har vi en politik, hvor hvert land, der deltager i den, vil få gavn af det. Kinas politik med Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej er ikke en ny imperiepolitik, der skal erstatte den anglo-amerikanske imperiepolitik. Den er en helt ny model for nationen blandt andre nationer, med det enorme eksempel med det kinesiske, økonomiske mirakel, som Kina har været i stand til at udvikle i løbet af de seneste 30 år – I ved, hvor Kina i løbet af 30 år udviklede sig lige så meget, som de fleste industrinationer behøvede 100 eller 200 år for at udvikle. Kina tilbyder nu at eksportere denne model og lade andre nationer på en lignende måde få gavn af den samme form for økonomiske mirakel, som Kina fik gavn af.

BRIKS



(Må jeg bede om det første billede?)

Verden har forandret sig siden juli måned sidste år, med BRIKS-landenes topmøde i Fortaleza, Brasilien. Dette billede er taget ved denne lejlighed og viser lederne af Rusland, Indien, Brasilien, Kina og Sydafrika. De indgik grundlæggende set i en ny, strategisk alliance – en økonomisk alliance, som premierminister Modi karakteriserede på følgende måde: Han sagde: »Dette er den første alliance mellem nationer, der ikke defineres af

deres aktuelle kapacitet, men af deres fremtidige potentiale for udvikling.« Ved en anden lejlighed sagde Modi, at Indiens største potentiale bestod i, at 60 % af dets befolkning er under 30 år gammel, og derfor kan de, hvis de er veluddannet og udviklet, komme andre nationer, der har demografiske problemer, som f.eks. Tyskland, til hjælp.

Disse lande gjorde det, at de indgik en enorm mængde af økonomiske traktater og økonomisk samarbejde, inklusive den fredelige udvikling af den af natur sikre atomkraft, udvikling af fusionsenergi, fælles rumprojekter, rejser ud i rummet og mange andre højteknologiske samarbejdsområder.

Dagen efter mødtes de med lederne af Sydamerika, med organisationerne CELAC [Fællesskabet af Latinamerikanske og Caribiske Stater] og Unasur [Unionen af Sydamerikanske Nationer]. Lidt senere havde de også møder med lande i ASEAN [Associationen af Sydøstasiatiske Nationer], og i realiteten har vi nu et fuldstændigt parallelt system af økonomier, der virkelig kommer til at udgøre infrastrukturudviklingen i verden.

Her har vi et officielt billede af Den nye Silkevej og Den maritime Silkevej, der viser den Gamle Silkerute fra Xi'an, og faktisk går den endnu længere mod vest, Lianyungang, hvor denne Silkevej slutter ved Det kinesiske Hav, videre hele vejen gennem [storbyen] Urumqi og Centralasien og ind i Europa.



Den maritime Silkevej forbinder faktisk Afrika og meget af Stillehavet med Europa, og den er modelleret efter den berømte Maritime Silkevej fra det 15. århundrede, der allerede dengang forbandt verdens nationer.

Jeg vil gerne ganske kort fortælle, at det gjorde os ovenud lykkelige, da Xi Jinping annoncerede Den nye Silkevej i Kasakhstan i 2013; vi hoppede højt op i luften – I ved, i Schiller Instituttet – for vi havde promoveret denne idé. Dette var vores forslag, da Berlinmuren faldt i 1989, og Muren ikke længere fandtes. Vi sagde så, lad os forbinde Paris med Berlin og Wien, som udgør et trekantssområde på størrelse med Japan og har den største koncentration af industriel kapacitet i verden; og lad os

skabe korridorer til Warszawa, til Kiev og til Balkanlandene. Det ville have været en perfekt intervention.



Ulykkeligvis havde man på den tid, til trods for, at der var en god respons, Bush senior og Margaret Thatcher, og de havde nogle helt andre idéer. De ønskede at reducere Rusland fra at være en supermagt til at blive et tredjeverdensland, der eksporterede råmaterialer. Derfor introducerede de i stedet chokterapien, der afmonterede Ruslands industrielle potentiale mellem 1991 og 1994, til der kun var 30 % tilbage. Men da Sovjetunionen så brød sammen i 1991, forbandt vi denne trekant, Paris-Berlin-Wien, og vi sagde: OK, nu er Jerntæppet væk; nu kan vi få udviklingskorridorer, der forbinder Europas og Asiens befolknings- og industricentre gennem korridorer. Vi undersøgte så de bedste, geografiske forhold. Jeg bør sige, at vi lod os meget inspirere af Sun Yat-sens jernbaneprogram; Sun Yat-sen, der var grundlægger af det moderne Kina, og som havde udviklet et helt netværk af kinesiske jernbanelinjer, og det tog vi med i vores program.

På det tidspunkt sagde vi så, lad os undersøge de bedste, geografiske betingelser; og vi fandt, ikke tilfældigt, at den gamle Transsibirske Jernbane og den Gamle Silkevej, den antikke Silkevej, var placeret på de bedste, geografiske betingelser for at bygge en sådan infrastruktur.

På dette tidspunkt begyndte så denne chokterapi at ødelægge Ruslands økonomi, men vi fortsatte med at afholde seminarer – vi afholdt i hundredevis af seminarer, i Europa, USA og sluttelig i Warszawa, Budapest og Moskva. I 1996 afholdt vi endda en konference i Beijing, hvor den kinesiske regering havde responderet på vores forslag til alle regeringer om at afholde en stor konference, der promoverede regionerne langs med Silkevejen. Jeg deltog som taler; men dernæst kom krisen i Asien i 1997, og Kina sagde på denne konference, at dette vil blive Kinas langfristede strategi frem til 2010. Men kri-

sen i Asien medførte kaos, og dernæst kom krisen med de russiske, kortfristede statsobligationer (GKO) [i 1998].

Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen

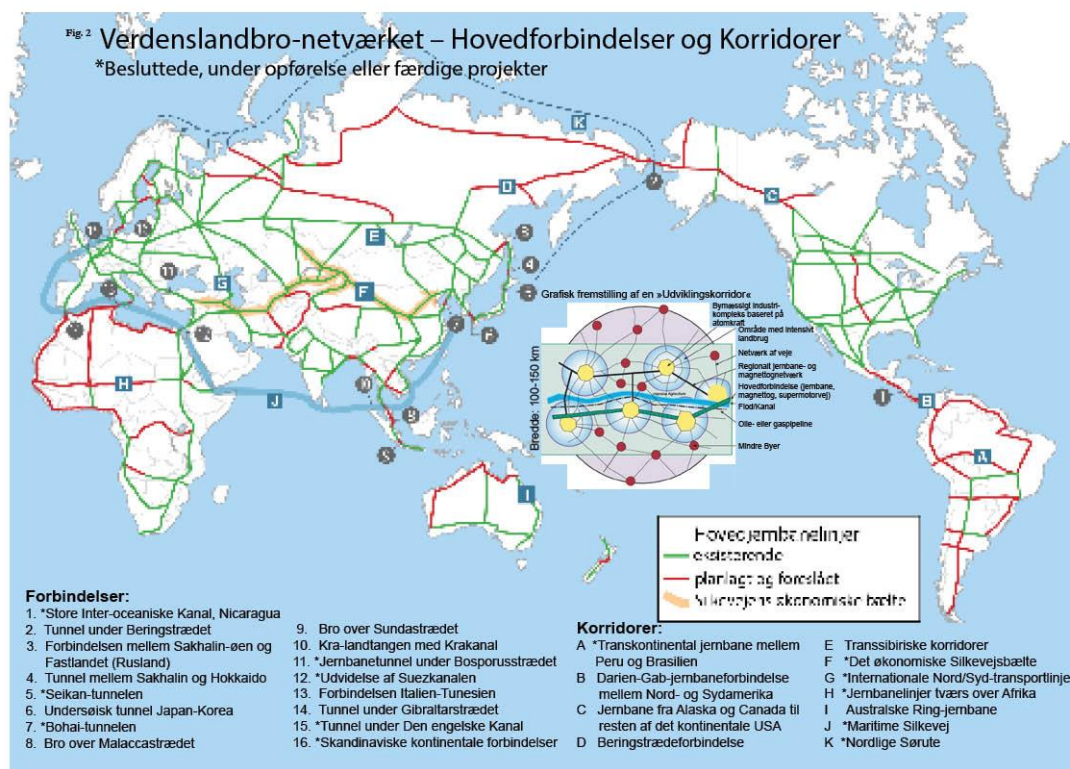
I mellemtiden blev vi ved med at arbejde med vores oprindelige forslag, der voksede. Og det seneste forslag er denne rapport [Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen]: Det er en 370 siders undersøgelse, som i realiteten er idéen om at forbinde hele verden gennem infrastrukturkorridorer.

Her ser I nogle af disse projekter, der allerede er ved at blive bygget, af BRIKS og af nogle andre lande – f.eks. er Kina nu ved at bygge en transkontinental jernbane fra Brasilien til Peru, og det er bogstavet A [på kortet]. Dette projekt er allerede påbegyndt – for Latinamerika har intet infrastrukturnetværk! Det befinder sig stadigvæk som i kolonitiden, hvor man har små jernbaner, der fører

Dernæst er der naturligvis Beringstrædet, nr. 2. For nylig har Vladimir Yakunin, chefen for de Russiske Jernbaner, annonceret dette og foreslog (jeg har vist ikke det billede) en fast togforbindelse fra London og hele vejen gennem Beringstrædet til New York. For et par år siden deltog hr. LaRouche og jeg i en konference i Moskva, hvor fædrene til Beringstræde-projektet var til stede. De var alle ældre herrer over 80, og de sagde: »Ih, om 20 år kan vi rejse med magnettog (højhastighedstog) fra Acapulco gennem Beringstrædet til Mumbai, og det vil være meget hurtigere end at rejse med skib i dag«, og de havde en virkelig pionérånd.

Dette er meget vigtigt, for denne forbindelse ville ikke alene forbinde transportlinjerne i Nordamerika med dem i Eurasien; den vil også være af altafgørende betydning for at åbne op for det arktiske område. I det fjernøstlige Rusland har man alle de råmaterialer, der findes i Mendelevs

Periodiske System, og de repræsenterer et meget vigtigt potentiale for råmaterialer for de næste 100 år, ikke alene for Rusland, men også for Europa, USA, Kina, Japan og Korea. Det skal udvindes på denne måde, for disse råmaterialer befinder sig i permafrosten, og man må derfor bygge byer, med en kuppel, hvor folk kan leve – man kan ikke bare leve under sådanne permafrostbetingelser, men man må udvikle det på en



fra bjerget med jernmalm ud til kysten; men hvis man vil rejse fra Peru til Brasilien, må man rejse via Miami. Så idéen er at udvikle et kontinentalt jernbanesystem.

Nummeret 1 her, er Nicaraguakanalen, som vil blive en sekundær Panamakanal, hvilket selvfølgelig er et ekstremt vigtigt projekt, der vil betyde, at Nicaragua har meget gode chancer for at blive et industriland, med en forbedret levestandard for sin befolkning. Selvfølgelig går 'de Grønne' (miljøaktivister, -red.) amok og siger, at der er to fiskere, der må genplaceres. Men for det første vil disse mennesker modtage kompensation, og for det andet, så kan der ikke blive nogen industriudvikling uden infrastruktur, uden infrastruktur vil der ikke engang være landbrug, for uden infrastruktur kan man ikke transportere og forarbejde fødevarerne.

bestemt måde.

Jeg kunne gå dybere ind i mange andre projekter – Seikan-tunnelen mellem de japanske øer eksisterer allerede, og den forbinder to vigtige øer i Japan. Bohai-tunnelen vil forbinde to kinesiske byer og forkorte transporten.

Den brune linje her er det faktiske Økonomiske Silkevejsbælte, der nu promoveres af Kina; denne større, grå linje er Det 21. århundredes Maritime Silkevej; men som I kan se, så strækker den sig hele vejen til Europa og ind i Afrika. Sidste år var premierminister Li Keqiang flere gange i Afrika, og han foreslog at forbinde alle afrikanske hovedstæder via et højhastigheds-togsystem. Jeg ved fra mange afrikanere, ledere og ledende politikere, at de er meget glade for dette, for Afrika har netop nu et presserende behov for udvikling. Jeg mener, at hvis man ser

på den forfærdelige flygtningekrise med mennesker, der drukner i tusindtal i Middelhavet, så er det indlysende, at den eneste måde at overvinde denne utrolige tragedie er at bringe udvikling til Afrika. Hvis Europa tænkte sig om, så ville de gå med! I stedet for at sende Triton-bådene for at jage flygtningene tilbage, hvilket udgør Europas totale, moralske bankerot.

Dette er meget interessant, for det store spørgsmål kommer altid: »Hvem skal finansiere alt dette?« Som I ved, så aftalte BRIKS-landene, sammen med nogle af de andre lande, allerede på Fortaleza-topmødet i Brasilien at skabe nye finansinstitutioner: BRIKS' Nye Udviklingsbank og AIIB [Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank] blev allerede grundlagt sidste oktober, ligesom også en hel række øvrige banker. Dette stammede fra den idé, at da krisen i Asien fandt sted i 1997, hvor spekulanter som George Soros spekulerede imod valutaen i lande som Korea, Filippinerne og Thailand og på kun en uge spekulerede disse valutaer 60-80 % ned, og disse lande havde intet forsvar; så konkluderede de: »OK, vi må beskytte os«, og så skabte de Reservevalutafonden [CRA, Contingency Reserve Arrangement], som er en valutafond på 100 mia. dollar, der vil forsvare alle deltagerlandene mod spekulative angreb.

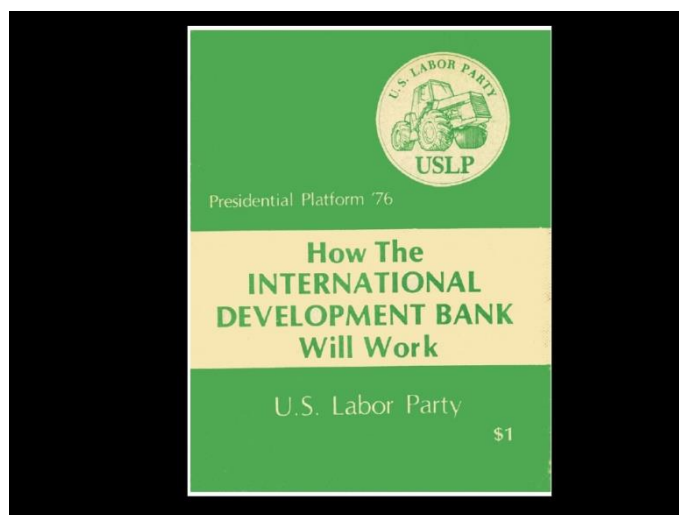
AIIB, den Nye Udviklingsbank, den Nye Silkevejsfond, Shanghai Samarbejdsorganisationens bank [SCO Udviklingsbank] og SAARC [Sydasiatiske Association for Regionalt Samarbejde] Udviklingsfonden er alle nye banker, der følger et radikalt andet princip end Wall Street og City of London, eller Frankfurt, for den sags skyld. De siger, vi deltager ikke i spekulation, men vi vil udelukkende anvende disse midler til investering i realøkonomien, i disse projekter. Og det er et presserende behov, for som I ved, på trods af Federal Reserves og nu også [formand for ECB] hr. Draghis kvantitative lempelse, hvor de trykker penge, som eksisterede i morgen ikke, så når pengene aldrig frem til industrierne! For bankerne, spekulanterne, foretrækker at holde kasinoet i gang. Dette har nu faktisk nået et punkt, hvor IMF ved sit årlige møde, der netop har fundet sted i Washington, selv udgav en rapport, der siger, at vi står over for et kollaps, der er større end i 2008, med Lehman Brothers' kollaps. Flere økonomer fra JPMorgan og andre banker advarede om, at der kunne komme en samtidig aktie- og obligationskrise, som ville forårsage en nedsmeltning af systemet. Eller hvis Federal Reserve sætter renten blot en lillebitte smule op, så kunne hele derivatboblen på 2 billion dollar bryde. Og hvis Trojkaen og ECB skubber Grækenland ud af eurozonen, så kunne dette også udløse et kollaps, for det ville ikke så meget skade Grækenland, som det ville nedsmelte de europæiske banker. Disse banker er således, konfronteret med den umiddelbare fare for sammenbrud, *de facto* en redningsbåd.

Som I sandsynligvis har bemærket, da spørgsmålet om, hvem der skulle være grundlæggende medlemmer af AIIB, der blev konstitueret allerede sidste oktober, men hvor fristen for landenes tilslutning som grundlæggende



medlemmer var den 31. marts [2015], så lagde USA en masse pres på sine allierede for ikke at tilslutte sig. De ønskede ikke, at Korea skulle gå med; de ønskede selvfølgelig ikke, at Europa skulle gå med, og de lagde maksimalt pres på asiatiske lande for ikke at gå med. Men det faldt således, at USA's bedste allierede, Storbritannien, blev det første europæiske land, der tilsluttede sig, og det virkede som et hul i dæmningen, og så tilsluttede Tyskland, Frankrig, Italien, Schweiz, Østrig og alle de skandinaviske lande sig. Det endelige antal lande, der tilsluttede sig, blev 57 lande. De deltager grundlæggende set i forskellig grad i denne nye bank, og folk indser selvfølgelig, at det, som Kina tilbyder med økonomisk samarbejde om disse projekter, er langt mere attraktivt end at deltage i flere spekulative bobler, der sluttelig vil bryde. Det lå allerede klart fra det stiftende møde i oktober, men i mellemtiden blev det til mange flere stater.

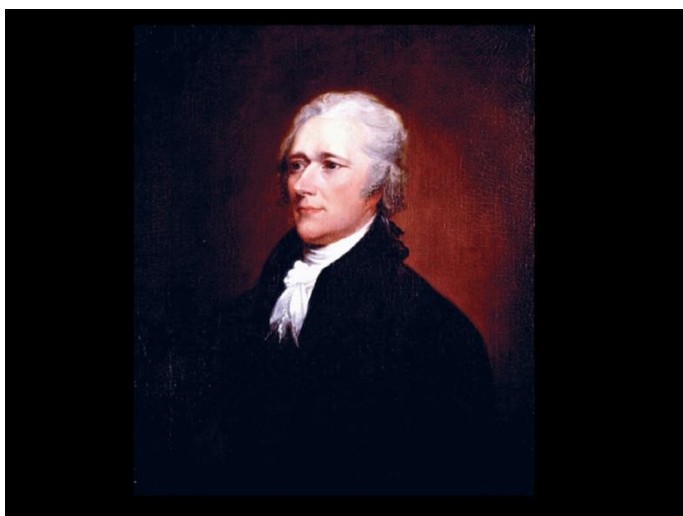
Dette er meget interessant, for dette er et forslag, som min mand, hr. LaRouche, udarbejdede i 1975. Det hed den Internationale Udviklingsbank og var grundlæggende set den samme idé som AIIB i dag, der går ud på, at IMF og Verdensbanken ikke stiller tilstrækkelig kredit til rådighed for udvikling i den Tredje Verden. Min mand udarbejdede dette forslag i 1975, og forslaget indgik i De Alliancefri Landes endelige resolution i Colombo, Sri Lanka, i 1976, og beskrev den samme idé som AIIB.



Verdensbanken bruger kun 24 mia. dollar om året til projekter. Men udviklingslandenes faktiske behov er omkring 8 billion dollar hen over de næste år! Det kan Verdensbanken umuligt klare, og på den anden side vil denne bank, AIIB, samt de andre banker, vokse og blive mere produktive.

Dette er af afgørende betydning, for det, som AIIB og den Nye Udviklingsbank, og dette nye, økonomiske system, der er ved at vokse frem, repræsenterer, er ganske anderledes end monetarisme. Monetarisme er idéen om, at man skal have maksimal profit, og at realøkonomien ikke tæller; faktisk, som I alle ved, hvis man har et industriforetagende, der afskediger 10.000, så stiger aktierne! Det giver ingen mening. I monetarismens verden forklares dette med den idé, at firmaet bliver »mere produktivt«, fordi færre arbejdere arbejder mere, og derfor er profitten større; men set ud fra et realøkonomisk synspunkt giver det overhovedet ingen mening.

Det er præcis denne filosofi, der har medført, at Trojkaen har ødelagt Grækenland. Det lykkedes dem at reducere den græske økonomi med en tredjedel, forøge ungdomsarbejdsløsheden til 65 %, og folk er ekstremt ulykkelige, ikke bare i Grækenland, men også i Italien, Spanien, Portugal osv.



Alexander Hamilton og kreditsystemet

Vores forslag, både med den Internationale Udviklingsbank og disse nye banker, er i realiteten, at man går tilbage til en helt anden model. Den bygger på idéen hos denne mand, som I sikkert alle genkender – det er Alexander Hamilton, USA's første finansminister. Han skabte i realiteten De forenede Stater ved at skabe Nationalbanken og kreditsystemet, for det, han gjorde, var, at han forenede De forenede Stater efter Uafhængighedskrigen, hvor de forskellige stater var fuldstændigt gældssatte. Han forenede disse stater ved at overtage deres gældsforpligtelser, og han sagde i realiteten, at det ikke længere er jeres affære. Vi vil, som en føderal stat, en nationalstat, overtage denne gæld, og vi vil transformere den til en kreditfunktion, der udelukkende tilsigter udvikling af områderne.

Og det var rent faktisk grundlæggelsen af De forenede Stater. Denne idé om et kreditsystem, som ikke er monetarisme, men er idéen om, at kredit kun kan udstedes til fremtidig produktion i realøkonomien, og ikke til spekulation, denne model var det, som skabte USA som en betydningsfuld industrimagt. For på trods af den kendsgerning, at nogle efterfølgende præsidenter forsøgte at nedlægge det, så vendte USA tilbage til det, igen og igen. Det var den politik, der blev forfulgt af John Quincy Adams; det var Abraham Lincolns politik med 'greenbacks' (den 'grønne' dollar); og det var Franklin D. Roosevelts politik. Det var på denne måde, at Roosevelt bragte USA ud af 1930'ernes depression, gennem at opbygge Reconstruction Finance Corp., – Kreditanstalten for Genopbygning – der finansierede New Deal, og det var sådan, USA kom ud af depressionen. Det var ligeledes grundlaget bag den tyske Kreditanstalt für Wiederaufbau, den statslige bank, der var med til at finansiere genopbygningen af Tyskland og det tyske økonomiske mirakel efter krigen (Anden Verdenskrig, -red.) – og det var modellet efter Reconstruction Finance Corp.

Dette er således ikke noget nyt. Det er en gennemprøvet model og har altid været grundlaget, når der har været fremgang i realøkonomien, sammenlignet med finansmarkederne. Jeg taler ikke om finansmarkederne, jeg taler om virkelig, fysisk produktion, for folkets levebrød og almene vel.

Glass/Steagall er første skridt

Så det første skridt, vi har opfordret til – Tom nævnte det – og vi mener, at det i absolut forstand er et spørgsmål om krig eller fred, om det vil lykkes os at få de europæiske nationer og USA til at gå med i dette »win-win«-system, et ikke-geopolitiske system, der inkluderer alle. Som jeg sagde, så er Wall Streets og City of Londons finanssystem ved at nedsmelte, og det bliver værre end i 2008. Den eneste måde, hvorpå vi kan forhindre dette i at føre til et kaotisk sammenbrud, er ved at vende tilbage til Glass/Steagall-bankopdelingsloven, som Franklin D. Roosevelt indførte i 1933 som sit svar på sammenbruddet i perioden 1929-33.

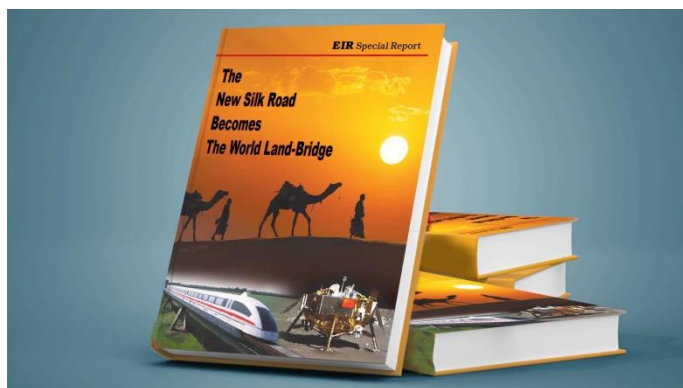


Han opdelte bankerne ved at adskille de kommercielle banker fra investeringsbankerne, således at disse sidstnævnte ikke havde adgang til aktiverne i de kommercielle banker. Dette system eksisterede fra 1933 og frem til 1999 i USA, og man havde praktisk taget det samme system i Europa, for man havde en stærkt lovreguleret banksektor. Men det kunne kræfterne på Wall Street ikke lide, for det formindskede naturligvis deres profit, så de arbejdede meget hårdt på at fjerne det. Det lykkedes dem i 1999, og hele super-ekspansionen af spekulationsområdet opstod først efter, at denne lov blev fjernet.

De gode nyheder er, at der netop nu er en aspirerende præsidentkandidat i USA, der siger, at hans første embedshandling, hvis han kommer ind i Det Hvide Hus, bliver at genindføre Glass/Steagall-loven. Vi taler om tidligere guvernør for staten Maryland, Martin O'Malley, om hvem mange aviser skriver, at han har gode chancer for at blive nomineret til det Demokratiske Partis præsidentkandidat, for mange mennesker mener, at Hillary Clinton er gået for meget på kompromis med at føre en dårlig politik, da hun var udenrigsminister. Men Martin O'Malley står ikke alene, for der er en masse mennesker omkring ham, der siger, at USA må vende tilbage til at være en republik; det må vende tilbage til at sætte det almene vel over Wall Streets interesser. Og dette er i virkeligheden spørgsmålet om »at være eller ikke være« for hele verden.

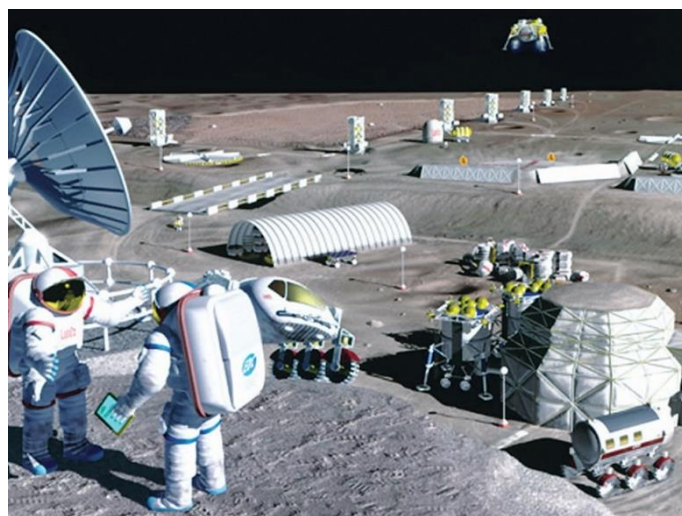
Hvis denne reorganisering finder sted, så kunne USA med lethed tilslutte sig BRIKS-landenes indsats i AIIB og andre lignende ting. Som I ved, har også Grækenland krævet – for det er ikke muligt at betale al deres gæld; som I ved, så forblev, af alle redningspakkerne til Grækenland, kun 3 % af pengene i landet, mens resten i virkeligheden gik til de europæiske banker. At kræve, at Grækenland skal betale hele denne gæld tilbage, er simpelt hen umuligt! Den græske regering har fremført, at den ønsker en Europæisk Gældskonference, ligesom med Tyskland i 1953, uden hvilken det tyske, økonomiske mirakel aldrig ville have fundet sted. Hvis alt dette sker, og det kunne ske i den nærmeste fremtid, kunne Europa med lethed deltage i det.

Silkevejen



Jeg vil blot sige, at den Gamle Silkevej ikke blot drejede sig om udveksling af silke, porcelæn, papir, bogtrykkeri,

krudt og mange, mange andre varer, men, hvad der er vigtigere, så drejede det sig om udveksling af idéer og teknologier. Kundska-ben om at fremstille silke er vigtigere end silken; kundskaben om at trykke bøger er vigtigere end bogen. Den gamle Silkevej drejede sig således om en ekstremt vigtig udveksling af varer og kultur, om idéer og forståelse folkeslagene imellem – og det samme vil blive tilfældet med den Nye Silkevej, blot med moderne midler. Hvis vi går tilbage til billedet, så er dette grunden til, at vi siger, »den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«, hvor vi har kamelerne her, der ligesom symboliserer den Gamle Silkevej, og her ser man et maglev-tog (magnetisk levitation; højhastighedstog, -red.),



og her ser man en robot på Månen, for at give en idé om, at udvekslingen af teknologier og varer i den moderne verden vil bestå af de mest avancerede teknologier, til gavn for hele menneskeheden.

Vand til fremtiden



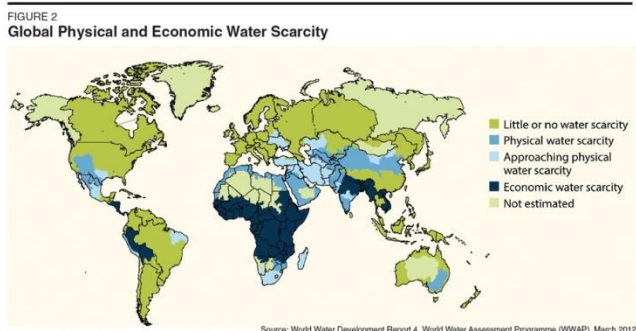
Hvis vi går tilbage til dette problem på kortet, så er det selvfølgelig, som I ser, ørkenenerne i verden: Et meget bredt ørkenbælte, der strækker sig fra Afrikas Atlanterhavskyst, gennem Sahara/Sahel-zonen, Den arabiske Halvø, Mellemøsten og hele vejen til Kina. Og denne

ørken vokser. Den ekspanderer. Dernæst ser vi ørkenen i det vestlige USA, et område, der i øjeblikket er ødelagt af en voldsom tørke i Californien og Texas, og i alle staterne vest for Mississippi; og så Brasilien, naturligvis, der lider under en tørke.

Dette er meget alvorligt i USA.

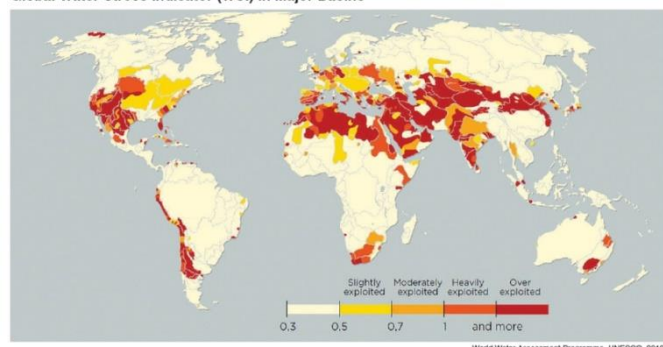


Her ser vi et tidligere vandreservoir, der næsten er helt udtørret.



Her ser vi et kort over knapheden af ferskvand;

Global Water Stress Indicator (WSI) in Major Basins



Her ser vi mængden af sne på bjergene; i 2013 var der relativt meget sne, og sidste år var der ingen sne, så tørken breder sig, og en nedskæring af ferskvandsforbruget betyder selvfølgelig, at man slår folk ihjel. Jeg mener, man kan ikke skære vandforbruget ned – hvor skal disse mennesker gå hen? Der er allerede store og små byer, hvor folk har problemer – det drejer sig ikke bare om at vande deres græsplæner; det drejer sig om offentlige brusebade, om at få vandrationering, og sluttelig må folk flytte, for uden vand, intet liv. Store flokke af kreaturer nedlægges allerede, hundrede tusinder stykker kvæg, og idéen om blot at acceptere dette – for, som guvernør Brown siger, »rent historisk kan Californien kun bære en potentiel befolkning på 400.000 mennesker« – er latterlig, eftersom der i øjeblikket bor 39 millioner mennesker i Californien! Idéen om at sige, at der kun er plads til 400.000, er fuldstændig uhistorisk med hensyn til, hvad menneskets rolle er, mennesket, der adskiller sig fra dyret ved sin evne til at forøge livsmulighederne for flere mennesker, gennem at forbedre produktiviteten, ved at transformere industrierne, infrastrukturerne, og således udvikle planeten.

Det er indlysende, at Kina har valgt en helt anden fremgangsmåde. Her ser man, hvordan Kina i realiteten

er det eneste land, der har skabt en meget stor om-
 dirigering af ferskvand:

South-North Water Diversion Project



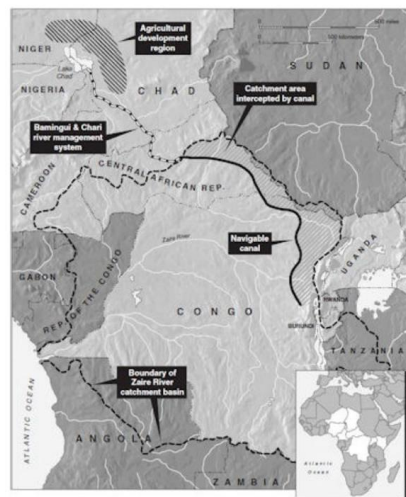
På den ene side har vi Tre Slugters-dæmningen, der nu producerer, mener jeg, 22 gigawatt elektricitet om året og har fjernet oversvømmelserne, der dræbte mange tusinde mennesker i fortiden. Og på den anden side har vi, hvad der er endnu vigtigere, projektet for omdirigering af ferskvand fra Yangtze-flodens sydlige område, igennem en nordgående rute til den Gule Flod og Kinas ørkenområde; og gennem en mellemrute til regionen omkring Beijing.

Denne model følges nu i Indien af Narendra Modi, der netop har aftalt at tæmme vandet, der kommer ned fra Himalaya, og også skabe kanaler ud af 101 indiske floder.

De fleste mennesker tager ikke i betragtning, at vand ikke er en naturlig ressource på samme måde som jernmalm, eller guld, eller hvad som helst: Man kan ikke opbruge det, fordi vand er organiseret som globale cyklusser, hvor 90 % af nedbøren falder over havene, og kun 10 % falder over land. Solen forårsager fordamning, der fører til dannelse af skyer, og så regner det; og menneskelig aktivitet kan gøre denne cyklus mere effektiv. Det drejer sig jo ikke bare om, at så regner det på landjorden, og så strømmer vandet tilbage i havet. Man kan anvende det i landbruget, og man kan bruge det i industriproduktion, og man kan bruge det i andre bymæssige aktiviteter; og mennesket evner faktisk at gøre dette

mere effektivt.

Her ser vi en meget interessant sammenligning – man ser her omdirigering af vand i USA. Selv om Kinas projekter for omdirigering af vand først er påbegyndt langt senere, så er den næsten det dobbelte, hvilket demonstrerer en helt anden filosofi.

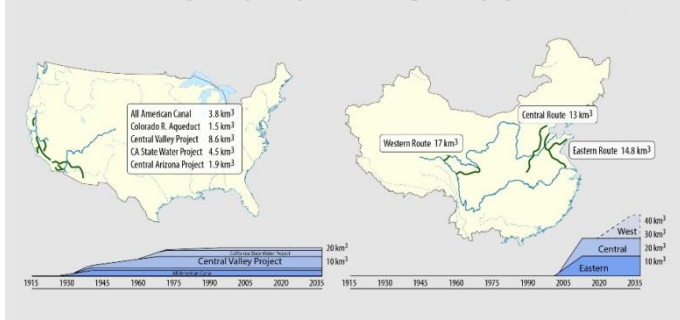


Her ser vi et meget vigtigt projekt, som er en del af fremgangsmåden til bekæmpelse af ørkenen, og dette er Transaqua-projektet omkring Tchadsøen, som er idéen om, at man kan fjerne meget af tørken i Sahelzonen og omkring Tchadsøen ved på den ene side at bringe noget af overskudsvandet fra Congoflodens hovedløb, gennem floder og kanaler, ind i Tchadsøen, der nu er blevet reduceret til mindre end 10 %; og på den anden side, gennem en sekundær kanal langs med Nilen for at få en enorm forøgelse af landbrugsarealet i Afrika; og nu også for at bringe virkelig udvikling til disse lande, uden hvilken man vil få flere mennesker, der flygter fra Boko Haram, der nu er kommet til Tchadsøen og Nigeria. Uden et ægte perspektiv for udvikling findes der ingen måde, hvorpå disse projekter kan forhindres.

Den menneskelige art er den eneste art, der igen og igen kan forbedre sine levevilkår. Tænk blot på, hvilken enorm udvikling, menneskeheden har skabt, i de seneste 10.000 eller 20.000 år, siden den sidste istid. Vi har forøget Jordens potentielle befolkningstal fra henvend højst 5 millioner, til nu omkring 7 milliarder. Dette skyldes den kendsgerning, at mennesket, ulig dyrene, kan gøre nye opdagelser, kan opdage de fysiske principper bag vort fysiske univers og tænke ting, der aldrig før har været tænkt.

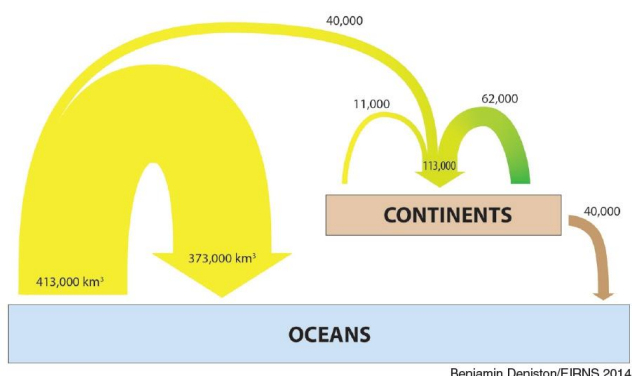
Angrebet på ferskvandskrisen er derfor ikke blot et spørgsmål om at opbruge grundvandet, for grundvandet kan genopfyldes, men det er alt for langsomt. Det drejer sig ikke blot om at omdirigere floderne, om dæmningerne, men det drejer sig specielt om at yde indflydelse på den globale, cykliske vandproces. Der er en forbindelse mellem det, der sker i vort Solsystem, og regn. For Solen, der skinner på havene, forårsager fordampning, men Solen er ikke den eneste virkning fra Solsystemet på vejret; det drejer sig også om kosmisk stråling, der kom-

A CENTURY OF WATER DIVERSION

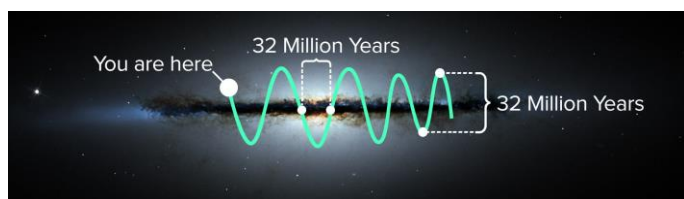


mer fra vores galakse, og som fører til skydannelse, ionisering af fugten og derfor til regn.

FIGURE 1
Global Terrestrial Water Cycle



Det er noget, som vi ikke blot behøver vente passivt på skal ske; men vi kan f.eks. undersøge, hvad der sker i vores galakse, som øver indflydelse på vejret, og således bedre forstå, hvordan vi kan skabe mere vand.



Her ses vores Solsystem i en cyklus på 32 millioner år, hvor den bevæger sig langs med Mælkevejen. Mælkevejen udgør grundlæggende set en flad skive, i hvilken vores Solsystem bevæger sig op og ned i cyklusser, og man får en total forandring i vejrmønstrene, der stammer fra vores Solsystems position i galaksen. Jeg siger ikke, at vi ved alt om det endnu; vi ved, at der findes en masse forbindelser mellem Solsystemet, galaksen og vejrmønstrene på vores Jord. Jeg kan forsikre jer om, at hvis man ser på disse langfristede forandringer i vore vejrmønstre, så er disse ting langt vigtigere, end hvad så siden du fylder på din lille bil i form af CO²-produktion, for dette er kræfter af en helt anden størrelsesorden. Selvfølgelig skifter klimaet, men de galaktiske processer er i virkeligheden årsag til det.

Idéen om at anvende kosmiske stråler og ionisering af fugt anvendes allerede med succes af Israel og nogle Golfstater; Rusland forsker meget i det, og det er, hvad vi må gøre. Grunden til, at jeg siger dette, er, at Silkevejen ikke bare drejer sig om at bygge jernbaner fra Dunhuang til Lissabon eller et andet sted; det drejer sig ikke bare om at bygge veje og kanaler. Den moderne Silkevej, den Nye Silkevej, drejer sig, præcis som den gamle Silkevej gjorde, om udveksling af idéer og teknologi, for alle menneskers almene vel. De store udfordringer i dag er selvfølgelig fattigdommen i verden, faren for krig og faren for mangel på vand, der kunne blive årsag til nye

krige. Så den Nye Silkevej – og dette er vores forståelse af det, og jeg er sikker på, at vores kinesiske ven vil vise sit perspektiv – men det er den filosofi, som vi har anvendt som grundlag for vores fremgangsmåde. At den Nye Silkevej er en vision for, hvordan menneskeheden kan gå bort fra geopolitik og den dumme idé, at vi må kæmpe om knappe ressourcer, og at vi må skabe krige, fordi vi ikke kan lide det andet system, og vi slutteligt må ødelægge os selv; men at vi [i stedet] må foretage det evolutionære spring til idéen om menneskehedens fælles interesser og idéen om at definere den næste fase i evolutionen i alles interesse.

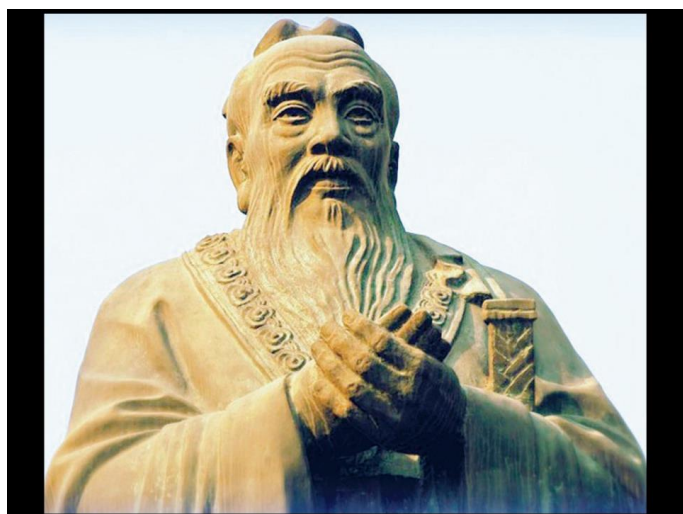
Rumfart: Næste fase i evolutionen

Hvis vi ser på dette, så påpegede Ruslands vicepremierminister Igor Rogozin for blot to dage siden den kendsgerning, at alle BRIKS-landene er rumfartsnationer. Kina fører an inden for rumfart. Da Kina i december 2013 landsatte Yutu-robotten på Månen, så drejede dette sig om idéen om, at i løbet af få fremtidige missioner, jeg tror, det var i 2017, ville disse Yutu-robotter – 'Jadehare' – bringe helium-3 med tilbage. Helium-3 er en isotop, som i realiteten er et brændstof til fusionskraft. Det er meget mere effektivt end tungt deuterium eller tritium, for med dette deuterium eller tritium i fusionsprocessen anvender man stadig turbiner til at skabe elektricitet på den gamle måde. Men med helium-3 kan man få elektricitet direkte fra de fysiske processer i fusionskraft, og derfor er energieffektiviteten langt højere. Når vi først får fusionskraft, vil dette f.eks. for første gang skabe energi- og råmaterialesikkerhed for Jorden. Energisikkerhed, fordi der på Månen findes flere tons helium-3, der rækker til mange tusinde års energisikkerhed på Jorden; og råmaterialesikkerhed, fordi man med plasmabrænderens høje varme kan tage et hvilket som helst affaldsprodukt, inklusive atomaffald og jeres husstandes affald, og forvandle det tilbage til isotoper, som man dernæst kan rekonstruere og således skabe nye råmaterialer. Så dette er avantgarden af den kurs, menneskeheden må slå ind på, og dette har Kina gjort til sin nationale stolthed.

Kina har, i modsætning til Tyskland, der har opført sig meget dumt mht. energi – I ved, med denne dumme afvikling af atomkraft, uden at have et alternativ, var fuldstændigt vanvittigt – men Kina har grundlæggende set skabt en situation, hvor de er i den rette position til at løse dette problem, og Rogozin, Ruslands vicepremierminister, har sagt, at BRIKS-landene vil samarbejde om rumfart for at løse disse problemer. Så dette er ekstremt vigtigt, for hvis menneskeheden foretager springet til ikke at bruge krig som konfliktløsning, som i en tid med atomvåben burde være indlysende, at vi må gå over til et andet regime; at vi må definere menneskehedens fælles mål. Hvis I har set disse billeder med astronauter og kosmonauter og taigonauter, så fortæller de alle sammen det samme: Når de er ude i rummet og ser ned på vores lille planet, denne blå planet, så indser de, at der ikke er nogen grænser. De indser også, at vores planet er ekstremt lille i et meget stort Solsystem i en endnu større

galakse, og der er milliarder af galakser. Der er farer, der kommer fra rummet, såsom kosmisk stråling og asteroider; der er alle mulige farer, som vi ikke kan kontrollere på nuværende tidspunkt. Men hvis vi ikke ønsker at lide samme skæbne som dinosaurerne, der blev elimineret for 65 millioner år siden, sandsynligvis fordi en meteorit slog ned på Jorden og skabte så meget støv, at alt planteliv døde, og dernæst blev dinosaurerne og 96 % af alle andre arter elimineret; hvis vi virkelig er denne skabende art, så burde vi gå sammen om at skabe et forsvar imod fælles farer for vor planet, fælles farer for vores civilisation, og vi burde forene os, og der findes intet bedre billede på det end samarbejde om rumfart.

Kinas Konfucius-tradition



Hele dette spørgsmål har også en filosofisk dimension. For folk tror, at Kina blot forfølger en udvidelse af sit imperium; at de vil forfølge deres interesser. Det er min dybeste overbevisning, at det, der virker aktivt i Kina netop nu, især med præsident Xi Jinping, er den 2.500 år gamle konfucianske tradition i Kina, og jeg var lige ved at sige, at disse mennesker har Konfucius i deres gener! Konfucius var en filosof, der reagerede mod en historisk periode i Kina, der karakteriseredes af krig og stor uro og store omvæltninger, og han udviklede den konfucianske filosofi, som er skøn. Jeg kan blot anbefale jer at studere Konfucius, hvis I ikke allerede gør det. For Konfucius har denne idé, at der må være harmoni i verden, på planeten. Den bedste måde at få harmoni på er f.eks., at der er et hovedbegreb, der kaldes *Li*, og som er idéen om, at hver person, hver nation, bør indtage sin rette plads og udvikle sig på bedst mulig måde, og så får man harmoni. For hvis alle udvikler deres skabende potentiale og deres bedste, maksimale kapacitet, og de tager den andens udvikling som deres egen interesse, og vice versa, så får man fred. Dette bør også bygge på det andet begreb, *Ren*, der grundlæggende set betyder det samme som *kærlighed*, eller *agape* (næstekærlighed) eller *caritas*, som er det kristne barmhjertighedsbegreb.

En Ny Renæssance for hele verden

Det falder således, at disse idéer også er i de bedste, europæiske traditioner. Der er en meget vigtig filosof fra det 15. århundrede ved navn Nicolaus Cusanus (Nicolas af Cusa), der grundlagde moderne videnskab, grundlagde den moderne nationalstat, og han er meget vigtig: Han gennembrød barrieren mellem middelalderen og moderne tid. For han var faktisk den, der var ophavsmand til Koncilet i Firenze – først fandt han håndskrifter i Byzans, som dernæst dannede grundlaget for foreningen af den ortodokse kirke og den romerske kirke – men da han ledsagede den ortodokse delegation i 1453 til Koncilet i Firenze, fik han en genial idé. Han sagde, jeg tænker nu noget, som intet menneske før mig har tænkt. Han skrev dernæst *De Doctor Ignorantia*, og han udviklede dette begreb med modsætningernes sammenfald, *coincidentia oppositorum*, som var idéen om, at den Ene har en højere kvalitet end de Mange, og at det menneskelige intellekt er i stand til at opstille en hypotese, der giver en dybere indsigt i universets love, og i klassisk kunst. Med andre ord, at det er det menneskelige intellekts skabende evne, der er drivkraften i universets udvikling. Det er f.eks. det, som den russiske filosof Vladimir Vernadskij kaldte, at den menneskelige skabeevne er en geofysisk kraft i universet. Han sagde grundlæggende set – han sagde det ikke præcist på denne måde, men meningen med det var – at for at komme bort fra middelalderen, fra skolastikken, fra neo-peripatetikerne og de aristoteliske idéer, måtte man bryde med aksiomerne i middelalderens tænkning, og man måtte skabe noget, der grundlæggende set var fuldstændigt nyt, en ny måde at tænke på. Det, jeg siger, er, at, med den Nye Silkevej er det præcis, hvad vi må gøre; vi må bryde bort fra penge, grådighed og monetarisme, alle disse ting, som i realiteten er en kultur i forfald. Hvis man ser på den europæiske, amerikanske, vestlige kultur, så er det en kultur i forfald. Se blot på ungdomskulturen. Se på, hvad vore unge mennesker ser på med hensyn til popkultur, videospil, volden; alene populærunderholdningen er blevet virkeligt degenereret. Vi må bryde med dette, og vi må kombinere det med den Nye, økonomiske Silkevejsmodel, som jeg ikke er gået så meget i dybden med i dag, fordi jeg allerede har talt om det for to måneder siden her i København. Men vi må bryde med hele aksiomet med globalisering og grundlæggende set satse på en Ny Renæssance, en ny, kulturel renæssance for tænkning, som vil bygge på hvert lands bedste traditioner, på konfucianisme, Indiens vediske tradition, på Ibn Sina og andre tænkere, Al-Farabi, Abu Al-Kindi i den arabiske verden; den store tradition for klassisk musik i Europa, Den italienske Renæssance, den tyske, klassiske musik. Vi må simpelt hen tage højdepunkterne i alle civilisationer og studere det og elske de andre landes kulturer. Så vil vi ud fra dette skabe en helt ny renæssance, der vil bringe menneskeheden ind i en helt ny fase i evolutionen. For jeg tror ikke på, at menneskehedens nuværende tilstand er, hvad vi er her for! Vi er her ikke for at slå hinanden ihjel; vi er her ikke for at spise kaviar, til det står os ud af ørerne. Vi er her for at

være skabende! Vi er her for at opdage universets love, skrive smukke digte og skøn musik; for at fejre civilisationens kreativitet. Og jeg mener, at idéen om mennesket i rummet, om mennesket, der går ind i næste fase af menneskets evolution, virkelig er det, der vil få os ud af denne krise.

Det er, hvad den Nye Silkevej drejer sig om.

[Klapsalver]